

Folketingets Europaudvalg

Christiansborg, den 19. februar 2003

Europaudvalgets sekretariat

Til

udvalgets medlemmer og stedfortrædere

samt de danske repræsentanter i Konventet

Resumé af 15. samling i Konventet, den 6.-7. februar 2003

Kort resumé

Det overordnede tema for Konventets møde den 6. – 7. februar 2003 var en drøftelse af rapporten fra arbejdsgruppen om Det Sociale Europa og en drøftelse af den regionale og lokale dimension.

Vedrørende **Det Sociale Europa** blev lighed mellem kønnene understreget som et væsentligt spørgsmål i den kommende traktat, men der var nogen uenighed om, hvorvidt det skulle med som et mål eller som en værdi. Der var konsensus om at opretholde de eksisterende kompetencer på det sociale område, men debatten om kompetencefordelingen ville dog blive fortsat f.s.v.a. området for minimumsstandarder i Nice-traktatens artikel 137. Et flertal ønskede den åbne kordineringsmetode traktatfæstet. Det blev dog fremhævet, at denne fleksible metode ville kunne miste noget af fleksibiliteten ved at blive traktatfæstet. Flere ønskede at overgå til at træffe afgørelser med kvalificeret flertal på flere områder.

Vedrørende **den regionale og lokale dimension** kunne der konstateres at være en fælles vilje til at anerkende det regionale og lokale niveau på traktatniveau, samtidig med at der ligeledes var enighed om, at det var op til de enkelte lande at organisere sig som de ville. Flere udtrykte tillige, at de regionale og lokale myndigheder skulle høres tidligt i lovgivningsprocessen vedrørende initiativer, der berørte dem. Der var ikke enighed om Regionsudvalgets rolle. Vedrørende klageadgangen til Domstolen ville der på baggrund af bemærkningerne på mødet blive formuleret nogle udkast til bestemmelser herom. Der ville blive nedsat en diskussionskreds under ledelse af kommissær Vittorino og med deltagelse af repræsentanter fra Konventets 3 komponenter til drøftelse af Domstolens fremtidige rolle.

Det overordnede tema for Konventets møde den 6. – 7. februar 2003 var en drøftelse af rapporten fra arbejdsgruppen om det Sociale Europa (CONV 516/03, jf. info-note I 130) og en drøftelse af den regionale og lokale dimension. Som udgangspunkt for diskussionen af den regionale og lokale dimension havde Præsidiets udarbejdet et dokument med 4 spørgsmål, som Præsidiets ønskede Konventets bemærkninger til (CONV 518/03).

1. Præsentation af udkast til de første 16 artikler i forfatningstraktaten

Konventets præsident Valéry GISCARD D'ESTAING indledte mødet med at præsentere Præsidiets udkast til de første 16 artikler i forfatningstraktaten.

Han understregede i den forbindelse, at det ikke er Præsidiet, men derimod hele Konventet, der skal udarbejde forfatningen. Udkastet til artikler ville ikke blive drøftet på dette møde, men Konventets medlemmer kunne fremsætte ændringsforslag eller bemærkninger til udkastet frem til fredag den 14. februar 2003. Derefter ville ændringsforslagene blive inkorporeret, og der ville i forlængelse heraf blive fremsendt et revideret udkast til de første 16 artikler. Den tekst, der ville blive arbejdet hen imod, skulle være en tekst som er forståelig for borgerne med enkle ord, som dog er præcise og også en lille smule højtidelige. Det reviderede udkast ville blive drøftet på næste konventsmøde den 26. – 27. februar, forudsat at medlemmerne indleverede deres ændringsforslag rettidigt. På dette møde vil den næste gruppe artikler tillige blive præsenteret.

Der var herefter en kort debat om Konventets arbejde med udkastet til artikler til forfatningstraktaten. Jens-Peter BONDE (EP) lykønskede med en klar tekst og kondolerede samtidig borgerne i Europa med den voldsomme centralisering og udvikling mod en føderal union, som udkastet var udtryk for. Samtidig kritiserede han, at de 4 familier, der ikke var repræsenteret i Konventets Præsidium, ikke havde fået udleveret udkastet til artikler og derfor ikke kunne diskutere udkastet på niveau med de øvrige grupper som var repræsenteret i Præsidiet.

Flere konventsmedlemmer bl.a. Elmar BROK (EP), Kimmo KILJUNEN (det finske parlament), Lord TOMLINSON (UK, Overhuset) og René Van der LINDEN (Nederlandenes parlament) klagede over, at de kun havde 8 dage til at fremsætte ændringsforslag og kommentarer til udkastet samt til at koordinere fremsættelsen af ændringsforslag. I forlængelse heraf ønskede Hanja MAIJ-WEGGEN (EP), at alle ændringsforslag blev offentliggjort – og ikke kun de ændringsforslag, som Præsidiet kunne støtte.

Valéry GISCARD D'ESTAING svarede, at det ikke var af hensyn til Præsidiet at fristen var sat så snært, men derimod af hensyn til den videre proces. Han var dog indstillet på at ændre fristen for indgivelse af ændringsforslag til mandag den 17. februar 2003 om aftenen. Han oplyste samtidig, at alle ændringsforslag ville blive lagt ud på Konventets netsted grupperet i forhold til de artikler ændringsforslagene vedrører.

2. Det Sociale Europa

Hr. Katiforis' fremlæggelse af rapporten fra Arbejdsgruppe XI

Herefter fremlagde formanden for arbejdsgruppe XI Giorgos KATIFORIS rapporten om Det Sociale Europa. Rapportens hovedtema er Unionens fremtidige mål og værdier for så vidt angår Det Sociale Europa. Der var i arbejdsgruppen opnået konsensus om følgende syv anbefalinger:

- at man inddrager værdien om menneskelig værdighed og derudover nævner social retfærdighed, solidaritet og ligestilling, navnlig ligestilling mellem mænd og kvinder. Der havde været nogle vanskeligheder i arbejdsgruppen om mht. at adskille værdier og mål, men man var enedes om de nævnte værdier.
- at man om mål medtager: fremme af fuld beskæftigelse, social retfærdighed, social ro, bæredygtig udvikling, økonomisk, social og territorial samhørighed, social markedsøkonomi, kvalitet i arbejdet, livslang læring, social inddragelse, et højt beskyttelsesniveau, ligestilling mellem mænd og kvinder, børns rettigheder, ikke-diskriminering på basis af race eller etnisk oprindelse, religiøs eller seksuel indstilling, handicap eller alder, et højt folkesundhedsniveau samt sociale tjenesteydelser og tjenesteydelser af almen interesse, der er effektive og af høj kvalitet. Der havde dog undervejs i arbejdsgruppen været drøftelser om, hvorvidt "fuld beskæftigelse" eller "høj beskæftigelse" skulle være et mål.
- at de eksisterende kompetencer på det sociale område er passende, men man ser dem gerne klarlagt yderligere, ligesom man bør overveje at udvide dem på specifikke punkter eksempelvis på området for folkesundhed.

Samtidig var arbejdsgruppen blevet enig om, at det retlige grundlag for at kunne regulere grundlæggende tjenesteydelser (sundhed, uddannelse ...) burde styrkes.

ring;

- at den åbne koordinationsmetode nævnes i traktaten, dog således at den ikke må anvendes til at underminere EU's eller medlemsstaternes gældende kompetence. Der havde dog været nogen modstand herimod.
- at de forskellige økonomiske og sociale koordinationsprocesser strømlines.
- at det kompromis, der blev opnået i Nice bl.a. vedrørende artikel 137, som et minimum bør bibeholdes i forfatningstraktaten. Der havde tillige været mange i arbejdsgruppen, der mente at man burde kunne anvende kvalificeret flertal (QMV) på dette område.
- at arbejdsmarkedets parter rolle eksplicit anerkendes i forfatningstraktaten, og at organisationer fra civilsamfundet også skal spille en rolle.

Generel debat om Det Sociale Europa

Debatten afspejlede stor tilfredshed med rapporten og med Katiforis' ledelse af arbejdsgruppens arbejde. Der var bred enighed om vigtigheden af at få placeret Det Sociale Europa i en kommende forfatningstraktat. Herunder støttede Henrik Dam KRISTENSEN (Folketinget), at det var afgørende, at det indre marked måtte suppleres med klare spilleregler i form af sociale rettigheder, som kan bidrage til demokratisk udvikling og modvirke unfair konkurrence og social dumpning. Han udtrykte skuffelse over, at det ikke i rapporten var præciseret, at der ikke måtte ske harmonisering nedad. Han understregede ligeledes vigtigheden af at anerkende arbejdsmarkedets parter og arbejdstagernes mulighed for grænseoverskridende sympatiaktioner. Helle THORNING-SCHMIDT (EP) understregede ligeledes, at mange medlemmer i arbejdsgruppen havde peget på, at der skulle skabes sikkerhed, for at der ikke blev harmoniseret nedad, uanset de enkelte landes socialpolitik.

Der var dog enkelte konventsmedlemmer, der ikke mente, at sociale anliggender skulle være et Unionsanliggende. Timothy KIRKHOPE (EP) mente således, at sociale spørgsmål var nationale anliggender, som EU ikke skal blande sig i. Især mente han ikke, at arbejdsmarkedets parter skulle anerkendes, idet Margaret Thatcher i så fald aldrig ville have fået gennemført sine reformer. Per DALGAARD (DK) mente, at rapporten kun medførte mere magt til EU, hvilket i hans øjne var et stort tilbageskridt. Nationalstaterne har indrettet sig meget forskelligt på det sociale område, og det vil også ud fra en objektiv betragtning være et tilbageskridt at forsøge at harmonisere disse ordninger. I særdeleshed fandt han det yderst betænkeligt at overgå til flertalsafgørelser på det sociale område. Han fremhævede dog samtidig et enkelt positivt element i rapporten, nemlig at lighed mellem kønnene skulle indføres som et mål uanset etnisk oprindelse og religiøs orientering.

Mål og værdier på det sociale område

Der var generelt stor ros til anbefalingerne om værdier og mål på det sociale område. Flere medlemmer roste især, at ligestilling mellem kønnene blev anbefalet både som et mål og en værdi, herunder Pervenche BERÉES (EP), Lena HJELM-WALLÉN (Sveriges regering) og Anne VAN LANCKER (EP), der samtidig udtrykte utilfredshed med, at ligestilling mellem kønnene ikke allerede indgik i Unionens værdier i udkastet til den ny traktat. Lone DYBKJÆR (EP) efterlyste ligeledes, at ligestilling mellem mænd og kvinder var medtaget som en værdi i udkastet til den ny traktat, og ville vide, om det fordi Præsidiet var uenig, eller det skyldtes en forglemmelse.

Bæredygtig udvikling blev supplerende foreslået som et mål af Gijs DE VRIES (den hollandske regering), Aljoz PETERLE (Sloveniens parlament) og Caspar EINEM (Det østrigske parlament).

Det blev også drøftet, om sikring af tjenesteydelser af almen interesse skulle være en del af Unionens målsætning. Nogle mente, at Unionen ikke skulle blande sig i dette område, da der her var for store forskelle på landenes ydelser. De fleste mente imidlertid, at sikring af tjenesteydelser af almen interesse skulle være en del af Unionens målsætning, hvilket blandt andet Hans-Martin BURY (den tyske regering) og Hubert HAENEL (den franske nationalforsamling) argumenterede for, idet de dog påpegede, at staterne måtte have mulighed for at udbyde disse ydelser på forskellig måde.

Unionens kompetencer

Vedrørende Unionens kompetencer på social- og arbejdsmarkedsområdet var der bred enighed om at opretholde status quo.

Flere talte dog for at udvide området, hvor der kan vedtages minimumsstandarder – et synspunkt, der blev støttet af Anne VAN LANCKER (EP), Caspar EINEM (østrigske parlament) og Sylvia-Yvonne KAUFMANN (EP), der i forlængelse heraf mente, at det ikke var tidssvarende at udelukke enhver EU-kompetence til at vedtage minimumsstandarder vedrørende lønforhold, organisationsret samt strejke- og lock-out-ret. Dette synspunkt blev støttet af Lena HJELM-WALLÉN (den svenske regering), der mente, at det var væsentligt, at Unionen kunne træffe beslutninger om minimumsstandarder, hvor medlemslandene var for langsomme. Piia-Noora KAUPPI (EP) og Joachim WUERMEILING (EP) var dog tilfreds med status quo og mente ikke, at EU's kompetence på området skulle udvides. Jürgen MEYER (Bundestag) mente, at der kun var opnået konsensus i arbejdsgruppen, fordi man ikke havde ændret ved EU's kompetencer på området.

Den åbne koordinationsmetode

Mange talere berørte også en traktatfæstelse af brugen af den åbne koordinations metode på det sociale område, og Gijs DE VRIES (den hollandske regering), Alberto COSTA (det portugisiske parlament) og Ingvar SVENSSON (den svenske riksdag) støttede en traktatfæstelse af den åbne koordinations metode. Peter HAIN (den britiske regering) mente, at den åbne koordinationsmetode kunne indgå som et positivt element i en harmonisering på området, men det skulle være som et yderst fleksibelt instrument, da landene var meget forskellige på dette område. Hannes FARNLEITNER (den østrigske regering) advarede derimod mod at medtage den åbne koordineringsmetode i traktaten, hvilket blev støttet af Lord STOCKTON (Overhuset), der mente, at metoden kunne medføre en udvanding af landenes politikker på området.

Flere afgørelser med kvalificeret flertal

Et flertal af medlemmerne gav udtryk for, at området for anvendelse af afgørelser med kvalificeret flertal på det sociale område bør udvides. David O'SULLIVAN (stedfortræder for kommissær Barnier) påpegede, at det ville lamme Unionens handlekraft, hvis 27 lande skulle være enige, og anbefalede kraftigt en udvidelse af området for anvendelsen af kvalificeret flertal, hvilket blev støttet af Alberto COSTA (det portugisiske parlament) og Jacques FLOCH (den franske nationalforsamling), der mente at enstemmighed modarbejder fremskridt. Joachim WUERMEILING (EP) og Pervenche BERÈS (EP) understregede, at afgørelser med kvalificeret flertal netop kunne betyde, at der kunne fastsættes minimumsregler på området, hvilket kunne modvirke social dumping. Kommissær BARNIER forventede en forøgelse af grænseoverskridende problemer fremover og mente derfor, at det var nødvendigt med en udvidelse af området for QMV.

Jürgen MEYER (Bundestag) mente, at man eventuelt kunne kræve et øget kvalificeret flertal på områder, hvor mange ønsker enstemmighed.

Lord STOCKTON (Overhuset) kunne ikke støtte en udvidelse af området for QMV, hvilket blev støttet af Peter HAIN (den britiske regering), der påpegede, at enstemmighed hidtil ikke havde forhindret sociale reformer. Han var derfor ikke overbevist om, at området for QMV skulle udvides.

Opsamlende bemærkninger

Giorgos KATIFORIS takkede afslutningsvis for den fine modtagelse af rapporten og takkede samtidig medlemmerne af arbejdsgruppen for at have vist stor vilje til at bygge bro mellem landene på et område, hvor der er store forskelle landene imellem. Han tog samtidig skylden for, at det ikke i rapporten var bedre præciseret, om der skal ske harmonisering opad eller nedad. Han påpegede endvidere, at det ikke var hensigten at øge EU's kompetence mod landenes vilje. Han mente endelig, at den gode modtagelse af rapporten varslede, at man kunne nå langt på dette område.

Valéry GISCARD D'ESTAING sagde opsamlende vedrørende Det Sociale Europa:

- at lighed mellem kønnene var et væsentligt spørgsmål, som skulle understreges i den kommende traktat, men kun én gang. Han mente selv, at ligestilling skulle anføres som en værdi, men han var blevet majoriseret, og nu stod det som et mål i traktatudkastet. Det fremgik dog tillige af EU's charter om grundlæggende rettigheder.
- at højt beskæftigelsesniveau var blevet til et mål om fuld beskæftigelse. Fordelen herved er, at det taler til befolkningen, og ulempen er, at det ikke er opnåeligt.
- vedrørende kompetencer konstaterede præsidenten, at der var konsensus om at opretholde de eksisterende kompetencer på det sociale område. Han konstaterede dog samtidig, at der ikke havde været en bred debat om

- kompetencefordelingen vedrørende lønforhold, organisationsret og strejke- og lock-out-ret, hvor der som anført i Nice-traktatens artikel 137 ikke kan indføres minimumsstandarder. Det var hefter et spørgsmål, om kompetencefordelingen på dette område skal ændres i fremtiden. Flere havde tillige efterlyst en begrænsning af unionskompetencen vedrørende sygdomsbekæmpelse, og dette spørgsmål ville blive undersøgt nærmere.
- at der kunne konstateres uenighed om, hvorvidt der skulle laves et særligt retsgrundlag, hvorefter det skal være muligt at skabe en egentlig europæisk lovgivning om forsyningspligttydelserne. Præsidiet ville se nærmere på dette spørgsmål.
 - vedrørende den åbne kordineringsmetode var der et flertal, der ønskede denne traktatfæstet. Det var dog blevet fremhævet, at denne fleksible metode ville kunne miste noget af fleksibiliteten ved at blive traktatfæstet, hvilket kunne medføre, at færre lande ville kunne godkende dette. Amato ville derfor blive bedt om at se nærmere på dette spørgsmål.
 - at spørgsmålet om at fastholde forbindelsen mellem de økonomiske og de sociale politikker hører hjemme i anden del af traktatudkastet og vil blive drøftet nærmere i den forbindelse.
 - at spørgsmålet om at overgå til at træffe afgørelser med kvalificeret flertal på flere områder vil være noget, der skal drøftes nærmere på regeringskonferencen. I forhold til Nice- og Romtraktatens bestemmelser er der områder, hvor flere ønsker at overgå til afgørelser med kvalificeret flertal, mens nogle medlemmer har forbehold heroverfor. Dette spørgsmål skulle ligeledes overvejes nærmere.

3. Den regionale og lokale dimension

Præsident Valéry GISCARD D'ESTAING indledte dette punkt med at understrege vigtigheden af debatten om den regionale og lokale dimension i Europa, idet Unionen vedrørte et system med 25 medlemsstater og 450 mio. indbyggere, hvor de lokale og regionale myndigheder spillede en væsentlig rolle i forbindelse med implementeringen af Unionens politikker. Som udgangspunkt for diskussionen af den regionale og lokale dimension havde Præsidiet udarbejdet et dokument med 4 spørgsmål, som Præsidiet ønskede Konventets bemærkninger til (jf. CONV 518/03). De 4 spørgsmål vedrørte:

- om der i traktatens første artikler skal henvises til de regionale og lokale myndigheder,
- om høring af og partnerskab med de lokale myndigheder skal indgå dels i forfatningstraktatens afsnit om Unionens demokratiske liv, dels i afsnittet om nærhedsprincippet,
- Regionsudvalgets sammensætning, ret til at indbringe sager for Domstolen og krav på begrundelse for, at udvalgets udtalelse ikke følges, og
- en præcisering af regionernes ret til at indbringe sager vedrørende almengyldige retsakter for Domstolen.

Debatten afspejlede stor respekt for vigtigheden af de lokale og regionale myndigheders rolle i Unionen og en anerkendelse af, at det ofte er de lokale og regionale myndigheder, der har et stort ansvar i forbindelse med implementeringen af EU-lovgivning i de enkelte lande. Der var dog bred enighed om, at det måtte være op til de enkelte lande, hvordan de organiserede sig internt, og i hvilket omfang regionerne havde ansvaret for direkte at implementere EU-lovgivning. Der var tillige enighed om, at de enkelte lande var meget forskellige på dette område. Disse synspunkter blev blandt andet støttet af Linda McAVAN (EP), Hanja MAIJ-WEGGEN (EP) og Dick ROCHE (den irske regering), der ligeledes understregede, at de regionale og lokale myndigheder ikke arbejder ens, og at man ikke skal stræbe mod en kunstig ens behandling af disse.

Udtrykkelig omtale i forfatningen

Debatten afspejlede en bred enighed i Konventet om, at de regionale og lokale myndigheder udtrykkeligt skal omtales i forfatningen, især i lyset af den stadigt større betydning som den regionale og lokale dimension har fået i Unionens liv. Herunder nævnte Gerhard TUSEK (den østrigske regering), at det jo var de regionale og lokale myndigheder, der er tættest på borgerne. Da en forfatningstraktat netop skal bringe Europa tættere på borgerne, må den tage højde for regionerne.

Det blev dog ikke tydeliggjort, hvor i traktaten der skulle henvises til det regionale og lokale niveau. Neil MacCORMICK (EP) mente således, at der skulle henvises hertil i starten af traktaten som en del af de europæiske værdier, mens andre herunder Maria BERGER (EP) mente, at henvisningen skulle være i en separat artikel i traktaten.

Partnerskab og høring

Kommissær Michel BARNIER mente, at de regionale og lokale myndigheder skulle høres tidligt i processen, hvis der blev taget initiativ til lovgivning, der berørte dem, hvilket blev støttet af Teija TIILIKAINEN (den finske regering). Erwin TEUFEL (Bundestag), Lord McLENNAN OF ROGART (Overhuset) og Hanja MAIJ-WEGGEN (EP) mente tillige, at en sådan høring skulle traktatfæstes.

Regionsudvalgets rolle

Der kom under debatten flere konkrete forslag vedrørende Regionsudvalgets rolle, og der var ikke konsensus herom. De fleste talere herunder kommissær Michel BARNIER, Gerhard TUSEK (den østrigske regering) og Peter HAIN (den britiske regering) var enige om, at Regionsudvalgets skulle have ret til at gå til Domstolen i forbindelse med kontrol af nærhedsprincippet. Sådanne sager skulle vedrøre forslag, som var blevet forelagt Regionsudvalget til udtalelse, og hvor Regionsudvalget i udtalelsen havde fremsat indvendinger for så vidt angår overholdelsen af nærhedsprincippet. Dette synspunkt blev tillige støttet af Erwin TEUFEL (Bundestag).

Elmar BROK (EP) og Alfonso DASTIS (den spanske regering) advarede dog mod, at Unionen kunne miste handlekraft, hvis Regionsudvalget kom til at fungere som et 3. kammer i form af en ny institution, og Sören LEKBERG (den svenske rigsdag) var direkte imod, at Regionsudvalget blev en ny parlamentarisk institution.

Göran LENNMARKER (den svenske rigsdag) støttede tillige forslaget om, at Kommissionen og Rådet skulle forpligtes til at begrunde deres beslutninger om ikke at følge Regionsudvalgets udtalelser.

Jürgen MEYER (Bundestag) ønskede supplerende, at man reformerede den måde, medlemmerne af Regionsudvalget blev udpeget på, hvorefter man overgik til at vælge medlemmerne frem for at udpege dem, samtidig med at repræsentativiteten blev sikret. Alfonso DASTIS (den spanske regering) var tillige indstillet på at drøfte fordelingen af pladser i Regionsudvalget.

Søgsmålskompetence ved Domstolen

Debatten vedrørende klageadgangen til Domstolen var ikke entydig, og der kom flere forskellige synspunkter frem herom. Kommissær Michel BARNIER, Erwin TEUFEL (Bundesrat) og Reinhard BÖSCH (det østrigske parlament) mente således, at regionerne selv skulle kunne anlægge sager ved EF-Domstolen såvel som via Regionsudvalget. Et mindre antal talere støttede Ernâni LOPES (den portugisiske regering) i, at det derimod kun skulle være de nationale parlamenter, der skulle kunne anlægge sager ved Domstolen på vegne af lokale og regionale myndigheder.

Elmar BROK (EP) mente, at kun regioner med lovgivningsmagt skulle have ret at anlægge sager i forbindelse med overholdelse af nærhedsprincippet, mens Pervenche BERÈS (EP), Göran LENNMARKER (den svenske rigsdag) og andre i modsætning hertil mente, at alle lokale og regionale myndigheder skulle kunne anlægge sager ved Domstolen vedrørende nærhedsprincippet.

Endelig sagde Peter HAIN (den britiske regering), at han ikke kunne støtte, at lokale og regionale myndigheder skulle kunne anlægge sager ved Domstolen, også selv om det vedrørte nærhedsprincippet.

Andrew DUFF (EP) mente, at det ville være tilstrækkeligt at udvide den ret, som fysiske og juridiske personer ifølge TEF art. 230, stk. 4 har til indbringe sager for Domstolen – uden at nævne Regionsudvalget.

Præsident Giscard D'ESTAING oplyste, at spørgsmålet om søgsmålskompetence ved Domstolen, og hvilken rolle Domstolen skal have, ville blive genstand for drøftelser i en diskussionskreds, som ville blive nedsat af Præsidiets. Kommissær Vittorino bliver formand for diskussionskredsen, og det ville være muligt for de medlemmer af konventet, der har en særlig interesse eller ekspertise i disse spørgsmål, at deltage i diskussionskredsen. Konventets 3 komponenter ville således hver især blive bedt om at indstille 3 deltagere til denne gruppe. Det ville herefter blive meddelt på næste konventsmøde, hvem der deltager i diskussionskredsen.

Dehaenes opsamling vedrørende drøftelsen af den regionale og lokale dimension

Dehaene opsummerede debatten vedrørende den regionale og lokale dimension som følger:

- der kunne konstateres at være en fælles vilje til at anerkende det regionale og lokale niveau, og det skal derfor medtages i traktatens artikler. Unionen må stræbe mod, at den regionale og lokale dimension tillægges stor

betydning, og der kan eventuelt henvises til chartret om regionernes rettigheder i traktaten. Det var dog ikke tydeligt, hvor i traktaten der skulle henvises til den regionale og lokale dimension.

- blandt andet i forlængelse af nærhedsprincippet var det op til de enkelte lande at organisere sig som de ville, og man skulle ikke underkende betydningen af landenes forskellighed.
- der var kommet flere konkrete forslag vedrørende Regionsudvalgets rolle, og der er ikke konsensus herom. Regionsudvalgets rolle herunder udvalgets sammensætning og repræsentation skal derfor drøftes nærmere.
- der var også kommet flere forslag vedrørende klageadgangen til Domstolen, og på baggrund af bemærkningerne på mødet ville der blive formuleret nogle udkast til bestemmelser herom.

Næste møde

Konventsformanden rundede mødet af med at minde om, at Konventets næste møde afvikles den 27. – 28. februar 2003. Temaerne for dette møde er dels udkastet til traktatens første artikler og dels diskussionen om institutionerne, der genoptages.

Med venlig hilsen

Eva Esmarch